

Cara Italia,

Aceste rânduri surprind câteva frânturi dintr-o viață. O viață de om, ca oricare altul, cu grijile și cu bucuriile lui, așa cum sunt milioane aici, în peninsulă.

Ceea ce mă face diferit de majoritatea cetățenilor tăi este că eu nu m-am născut la tine în casă. **Sunt român** și am venit aici într-un moment din viața mea, când căutam o șansă mai bună ca să-mi împlinesc visele. Iar tu m-ai primit. M-ai lăsat să-mi găsesc locul și să-mi construiesc o viață nouă, departe de familia mea și de țara mea, dar compensând cu promisiunea lucrurilor frumoase pe care le voi putea realiza aici. În schimb, ți-am dat bogăția materială ce vine din munca și din priceperea mea – eu sunt unul din cei un milion de români care au ajutat economia Italiei să crească cu 1,2%; bogăția mea umană, datorită căreia viețile unor oameni sunt salvate zilnic de medici români în spitalele italiene, copiii italieni cresc îngrijiți și protejați de bone românce, bătrânii sunt ajutați de îngrijitori români, italienii de orice vârstă sau de orice fel au prieteni români; bogăția mea culturală datorită căreia artiști români creează, dansează, fac teatru, sculptează, cântă aici în Italia, îmbogățind, de fapt, nu numai o țară, ci Umanitatea.

Cara Italia,

Întotdeauna am considerat ca naționalitatea mea nu numai că nu este un defect, ci este o sursă de mândrie. Ceea mă definește pe mine ca Om nu vine din pașaport, ci din ceea ce sunt eu și îți ofer ție și tuturor italienilor cu care intru în contact.

Sunt mâhnit, însă, în ultima vreme, pentru că, pentru unii, naționalitatea română a devenit o problemă, apartenența la familia europeană nu contează, iar principiul generos de „umanitate”, la care cultura italiană a avut de-a lungul secolelor o contribuție fundamentală, este uitat în favoarea unor criterii periculoase precum cel de „rasă” și de „străin”. Aceste categorii sapă falii în societate și creează dușmăni și discriminare, încalcând astfel chiar spiritul și litera Constituției italiene.

În 1990, erau doar aproximativ 6000 de români în peninsulă. Deci, cei un milion de oameni care au venit aici din România în căutarea unei vieți mai bune au făcut-o după ce au scăpat din temnița unui regim autoritar dur. Certitudinea libertății și a siguranței pe care o dă individului un stat de drept a fost printre lucrurile care ne-au atras la tine. Dar statul de drept se fundamentează pe protejarea și promovarea drepturilor civile politice, economice și culturale, pe baza principiului nediscriminării.

Ce garanție am eu acum, când barometrul urii mă face câteodată să îmi fie teamă să vorbesc românește pe stradă, că voi fi protejat de instituțiile tale, la a căror funcționare contribui cu taxe și cu impozite?

Știu ce drepturi am. Știu că dreptul la egalitate în fața legii și la protecție împotriva discriminării pentru toate persoanele este universal recunoscut. Știu și documentele care mă protejează și pe care le încalcă cei care mă atacă pentru că sunt român: Declarația Universală a Drepturilor Omului, Convenția internațională privind eliminarea tuturor formelor de discriminare rasială, Convențiile Organizației Națiunilor Unite privind drepturile civile și politice și drepturile economice, sociale și culturale, Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnate de toate statele membre.

Dar cei care transpun aceste texte în viață sunt oamenii. Cum i-aș putea face eu să se ghideze în acțiunile lor după principiile din aceste documente, semnate și asumate de tine, și nu după valul de ură și de intoleranță pe care îl simt tot mai acut?

Cara Italia,

Povestea mea este povestea unui Om obișnuit, care nu omoară și nu fură. Este povestea a peste un milion de români care trăiesc aici, la tine acasă, respectându-ți regulile, dar care se simt stigmatizați și transformați în țapi ispășitori pentru greșelile și pentru ilegalitățile câtorva cetățeni. Cei care încalcă legea, trebuie să plătească. Dar, ca în orice stat de drept, pedeapsa trebuie să fie individuală și direct proporțională cu gravitatea faptelor.

Pedepsele colective nu rezolvă nimic! Din contră, cultivă un climat al urii și al intoleranței. Adică ne fac pe noi, oamenii cu poveștile noastre simple dar bune și frumoase, să nu ne mai înțelegem între noi, să nu mai comunicăm, să nu mai avem încredere unii în alții.

Istoria ne învață că, de fiecare dată când lăsăm ura să ia locul toleranței și al respectului, când oamenii își stigmatizează semenii, în loc să găsească soluții concrete la probleme concrete, când comunități întregi sunt blamate pentru o culpă construită la nivelul imaginarului colectiv, rezultatele sunt dezumanizante.

Cara Italia,

Cred că ai auzit istorisiri similare și de la milioanele de italieni care au încercat să-și împlinească viața dincolo de granițele tale și care, fie că erau în SUA, fie că erau în diverse țări europene au fost, la un moment dat, ținta unor campanii și manifestări de ură și de intoleranță.

Gândindu-mă la asta și la istoria frumoasă pe care noi o putem crea împreună, am încredere că cetățenii tăi vor înțelege că românii nu sunt nici mai răi și nici mai buni decât italienii. Că furia nu rezolvă nimic. Dar respectul reciproc, încrederea și aplicarea corectă a legilor o pot face. Că noi, românii și italieni suntem la fel și de aceea putem să construim atâtea lucruri bune împreună, și pentru aceasta tu ne-ai primit pe noi aici, *cara Italia*.

Un român